

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/2187/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.IV.20.173/2025/7. számú ítélete ellen benyújtott alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (Litresits Ügyvédi Iroda, eljáró ügyvéd: dr. Litresits András) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján benyújtott alkotmányjogi panaszában a Kúria Pfv.IV.20.173/2025/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alaptörvény Q) cikk (2) és (3) bekezdése, I. cikk (3) bekezdése, IX. cikk (1), (2) és (4) bekezdése, XXVIII. cikk (1) bekezdése és 28. cikke sérelmére hivatkozással.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a következő.
- [3] 2.1. 2024. március 15-én az osztrák *Lebensmittel Zeitung* kereskedelmi sajtótermék online felületén cikk jelent meg „A Spar Ausztria megvédi tulajdonát Orbántól” címmel. A cikkben többek között az szerepel, hogy a cég a Kormány külföldi kereskedőket érő fokozódó zaklatására reagálva vagyonelemeket visz ki Magyarországról. A cikk szerint „[a] Spar Ausztria biztonságba akarja helyezni a vagyonát Orbán Viktor magyar miniszterelnök karmai elől. Orbán már javasolta a kereskedelmi vállalkozásnak, hogy biztosítson részesedést egy rokonának a magyar leányvállalatában. Tulajdonképpen a Kormány részesedés révén meg akarja szerezni vállalkozásunkat – mondta a Spar igazgatótanácsi elnöke, Hans Reisch.” A cikk beszámol a kiskereskedelmi különadóval kapcsolatos történetekről, és arról, hogy az Európai Parlament aggodalmát fejezte ki a magyar oligarchák vagyonszerzése miatt.
- [4] 2024. március 16-án jelent meg az economx.hu elnevezésű hazai portálon „Orbán Viktor oligarchái elől menekül az osztrák Spar csoport” című írás, amely szemlézi a *Lebensmittel Zeitung* cikkét. Az abban írtak alapján beszámol a SPAR Csoport

magyarországi vagyonának kivonásáról, a működés átalakításáról, a kiskereskedelmi különadók, és az árbefagyasztás kapcsán az Európai Bizottságnál indított eljárásról. A cikk tartalmazza, hogy „[a] Spar Ausztria meg akarja védeni vagyonát Orbán Viktor karmaitól, aki már kérte a kereskedelmi multitól: engedje meg rokonának, hogy befektessen a magyar leányvállalatba. Alapvetően a magyar kormány részesedésén keresztül akarja átvenni a cégünk tulajdonjogát – fogalmazott nyilatkozatában Hans Reisch.”

- [5] Az indítványozó által szerkesztett portálon 2024. március 17. napján jelent meg az „Orbán megpróbálta beprotezsálni befektetőként egy rokonát a Sparba” című cikk. A cikk az economx.hu-n megjelent írás alapján „idézi a Spar vezetőjét, aki úgy fogalmazott: arra, hogy Orbán Viktor magyar miniszterelnök különadókkal és árbefagyasztással »zaklatja« a nagy élelmiszerláncokat, a csoport úgy reagált, hogy egyrészt feljelentést tett az Európai Bizottságnál, másrészt átszervezték a Spar magyarországi működését, hogy így védjék a céget »Orbán karmaitól«. [...] Hans Reisch közölte: Orbán Viktor már kérte a kereskedelmi multitól: engedje meg rokonának, hogy befektessen a magyar leányvállalatba. Alapvetően a magyar kormány részesedésén keresztül akarja átvenni a cégünk tulajdonjogát. Megjegyezte, hogy ez nem egyedi eset. A külföldi szereplők ráadásul egyre gyakrabban panaszkodnak a magyar hatóságok tömeges jogsértéseire és a megfélemlítési kísérletekre, a kereskedelmi vállalatokra nehezedő nyomás pedig nő.”
- [6] 2.2. Magyarország miniszterelnöke, Orbán Viktor (a továbbiakban: felperes) 2024. április 3-án az alábbi helyreigazítási kérelemmel fordult az indítványozóhoz: „Portálunk – 2024. március 17. napján közzétett, »Orbán megpróbálta beprotezsálni befektetőként egy rokonát a Sparba« című cikkében valótlan tényt híreszteltünk akkor, amikor Hans K. Reisch azon állítását közzétettük, miszerint Orbán Viktor kérte Hans K. Reisch Urat arra, hogy engedje meg rokonának, hogy befektessen a Spar magyar leányvállalatába. Ezzel szemben a valóság az, hogy Orbán Viktor nem kérte sem Hans K. Reisch-től, sem a Spar kereskedelmi multi bármely tulajdonosától, képviselőjétől és munkavállalójától azt, hogy engedje meg rokonának, hogy befektessen a Spar magyar leányvállalatába.”
- [7] A helyreigazítás iránti kérelemnek az indítványozó nem tett eleget.
- [8] 2.3. A felperes keresetében a kérelmével egyező szövegű helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni az indítványozót. Arra hivatkozott, hogy a kifogásolt alperesi közlés tényállítás, amelynek valóságát az arra irányuló kötelezettsége ellenére az indítványozó nem bizonyította, így a valótlan tényállításnak minősülő közlés esetében helyreigazításnak van helye. Hangsúlyozta azt is, hogy a cikk számos állítása közül a kifogásolt közlést a címben emelte ki, noha annak a cikk egészét tekintve központi jelentősége nem volt.

- [9] Az indítványozó a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a SPAR nevezett vezetőjének felperest érintő nyilatkozatát tartalmazó cikk egy komoly nemzetközi érdeklődést kiváltó közérdekű témában született és erről az ügyről kötelezettségüket teljesítve tájékoztatták a magyar közvéleményt. Álláspontja szerint a kifogásolt közlés vélemény, a felperes pedig közszereplő, akit fokozott tűrési kötelezettség terhel a személyét illető kritikákkal kapcsolatban.
- [10] Az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 2024. június 26. napján kelt, 34.P.21.492/2024/7. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a cikk tárgya közügy, s az ún. bizonyíthatósági teszt alkalmazásával arra az egyértelmű következtetésre jutott, hogy a kifogásolt közlés tényállításnak minősül, mert objektív alapú bizonyítékokkal alátámasztható, igazolható azon konkrét múltbéli esemény, hogy a felperes kérte-e vagy sem a multitól annak megengedését, hogy rokona befektethessen a cégbe. Megállapította ugyanakkor, hogy Hans K. Reisch nyilatkozatának ismertetése valósághű volt, azt az indítványozó nem kommentálta, nem egészítette ki, a cikk a külföldi szaklapban megjelentek ismertetésére korlátozódott. Az elsőfokú bíróság szerint az indítványozó nem volt köteles a perben bizonyítani a SPAR Austria vezérigazgatója által tett kijelentések valóságtartalmát és nem élt vissza a valóság bizonyítása alóli mentességével sem, mert a sajtóközlemény nem a saját közléseit tartalmazta, hanem a vezérigazgató szavait idézte. A cikk címe kapcsán megállapította, hogy az nem hatásvadász vagy túlzó, nem változtat a sérelmezett közlés összefüggésein és nem ad annak túlzott jelentőséget sem. Összességében arra a következtetésre jutott, hogy az indítványozó jóhiszeműen járt el és az elvárható mértékű gondosságot tanúsította.
- [11] 2.4. Az elsőfokú döntéssel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetének való helyt adást, valamint az indítványozó perköltségben való marasztalását kérte. Az indítványozó fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, valamint a felperes perköltségben való marasztalását kérte.
- [12] A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2024. november 26. napján kelt, 2.Pf.20.448/2024/6/II. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és a felperest a perköltség viselésére kötelezte.
- [13] A másodfokú bíróság rögzítette, hogy a kifogásolt közlés közügyben született tényállítás, kiemelte ugyanakkor, hogy a cím harmóniában áll az írás szövegezésével, hangulati többletet tartalmaz ugyan, de nem terjeszkedik túl a kérdéses szöveg tartalmi közlésén. A címből csupán az következik az átlagolvasó számára, hogy az indítványozó valóságként fogadja el a sérelmezett közlést, de ez nem változtat azon, hogy a közlés közéleti jellege és a felperes tisztsége folytán a szólás- és sajtószabadságra figyelemmel az indítványozót nem terheli helyreigazítási kötelezettség. Ezzel kapcsolatban az Alkotmánybíróság gyakorlatát is idézte, amely a

másodfokú bíróság szerint azért releváns, mert a felperesnek számos helyen van lehetősége saját álláspontját ismertetni és ezáltal az elhangzottakra reagálni, így az indítványozónak nem kellett a felperesi cáfolatra lehetőséget biztosítania.

- [14] 2.5. A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős döntés elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezését kérte, azzal, hogy a Kúria a kereseti kérelemmel egyező tartalmú határozatot hozzon. Másodlagosan kérte, hogy a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett, a bíróság utasítsa a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára.
- [15] Az indítványozó a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a legújabb alkotmánybírósági gyakorlat szerint nem feltétlenül megkövetelt, hogy az érintett személy az adott cikk keretében kapjon válaszlehetőséget, ezzel együtt az indítványozó részéről megkeresték a Kormányzati Tájékoztatási Központot, közölték annak válaszát. Az indítványozó az Alkotmánybíróság gyakorlatára és a közösségi jogra is hivatkozott, amely olvasata szerint a közügyben történt közlés esetén a sajtószabadság érvényesülését helyezi előtérbe.
- [16] 2.6. A Kúria a 2025. április 23. napján kelt, Pfv.IV.20.173/2025/7. számú ítéletével a jogerős döntést hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és kötelezte az indítványozót, hogy 5 napon belül az általa szerkesztett internetes lapban a 2024. március 17-én megjelent, „Orbán megpróbálta beprotezsálni befektetőként egy rokonát a Sparba” című cikkben a cím alatt, a lead felett a cikkben alkalmazott átlagos betűszedéssel az alábbi helyreigazító közleményt tegye közzé: „Helyreigazítás: A portálunkon 2024. március 17-én megjelent »Orbán megpróbálta beprotezsálni befektetőként egy rokonát a Sparba« című cikkben valótlanul híreszteltük, hogy Orbán Viktor arra kérte Hans K. Reisch urat, a Spar Austria igazgatótanácsának elnökét, hogy biztosítson részesedést egy rokonának a magyar leányvállalatban”.
- [17] A Kúria az Alkotmánybíróság gyakorlatára utalva megállapította, hogy bár a sajtószabadság gyakorlása önmagában nem terjed ki a valótlanságok közzétételére, de szükséges olyan alkotmányossági megfontolások mérlegelése, mint a közügyekre vonatkozó információk áramlásának érdeke, illetve a sajtó viszonya az általa közölt kijelentésekhez. Közéleti szereplők közvetlen megnyilatkozásairól szóló tudósítás esetén ezek a szempontok különös súllyal esnek latba {34/2017. (XII. 11.) AB határozat (a továbbiakban: Abh1.), Indokolás [41]–[42]}. Egy három lépcsőből álló alapjogi teszt alapján kell állást foglalni arról, hogy az adott esetben a véleménynyilvánítási szabadságot vagy az érintett jóhírnevét kell-e előtérbe helyezni [3329/2017. (XII. 8.) AB határozat; 3357/2019. (XII. 16.) AB határozat (a továbbiakban: Abh2.)]. Elsőként azt kell vizsgálni, hogy a közlés közügyben való megszólalást jelent-e, tehát a közügyek

szabad megvitatásával áll-e összefüggésben. A következő lépésben arról kell dönteni, hogy a közlés tényállításnak vagy értékítéletnek minősül. Végül pedig azt kell vizsgálni, hogy a korlátozás nem lépte-e túl a véleménynyilvánítás határát: a véleménysszabadság már nem nyújt védelmet az olyan öncélú, a közügyek vitatásának körén kívül eső, így a magán-, vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek célja pusztán megalázás, illetve a bántó vagy sértő kifejezések használata, vagy más jogsérelem okozása.

- [18] Az első kérdésre – a rendes bíróságokkal egyezően – a Kúria utalva a 13/2014. (IV. 18.) AB határozatra (a továbbiakban: Abh3.), azt a választ adta, hogy a cikk témája egyértelműen közügyek vitatásához kapcsolódik, ezért a véleménynyilvánítás szélesebb körű védelmét élvez.
- [19] A második kérdést illetően a Kúria az Alkotmánybíróság gyakorlatát felhívva akként foglalt állást, hogy a cikkben szereplő közlés – „Orbán Viktor már kérte a kereskedelmi multitól: engedje meg rokonának, hogy befektessen a magyar leányvállalatba. Alapvetően a magyar kormány részesedésen keresztül akarja átvenni a cégünk tulajdonjogát. Megjegyezte, hogy ez nem egyedi eset.” – tényállításnak minősül. A közügyek intenzív vitájában résztvevők jogi felelősségre vonásához viszont nem elegendő annak kimutatása, hogy a vizsgált megszólalás bizonyos elemei ténylegesen, objektív módon cáfolhatók. A kijelentés értékelését arra is figyelemmel kell elvégezni, hogy a közlés milyen valódi jelentést hordoz a befogadók számára. A mérlegelés tehát egyértelműen túlmutat a kijelentés elemeinek pusztán bizonyíthatósági teszttel történő vizsgálatán, és az ügy valamennyi körülményének értékelését igényli. Ha az egymásra tett kijelentések közvetlenül a politikai szereplők politikai tevékenységére, programjára, vagy közéleti hitelességére, alkalmasságára vonatkoznak, akkor – még ha állító módon fogalmazták is meg – vélelmezhető a közlés véleményként való értelmeződése {Abh2., Indokolás [29]; 3217/2020. (VI. 19.) AB határozat (a továbbiakban: Abh4.), Indokolás [38]; 3111/2022. (III. 23.) AB határozat, Indokolás [29]–[32]}.
- [20] A Kúria álláspontja szerint az Alkotmánybíróság bemutatott gyakorlata azonban nem értelmezhető oly módon, hogy közéleti kérdésekben zajló vita ismertetése esetén a valótlan tényállítások önmagában, a közéleti vitára tekintettel automatikusan véleménynek minősülnének. Minden esetben vizsgálni kell a vitatott tényállítás, híresztelt közlés adott sajtóközleményben betöltött szerepét, súlyát, az eset összes körülményét annak megítélésénél, hogy a vitatott tényállítás az olvasók, a befogadók számára ténylegesen véleményként értelmeződik, vagy sem.
- [21] A harmadik kérdést illetően a Kúria ugyancsak az Alkotmánybíróság gyakorlatára hivatkozva kifejtette, hogy a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága a valóban bizonyult tények tekintetében korlátlanul, míg a hamis tény állításával vagy híreszteléssel szemben már csak akkor véd, ha a híresztelő nem tudott a hamisságról, és a foglalkozás által megkívánt körültekintést sem mulasztotta el

(Abh3., Indokolás [41]). Az Alkotmánybíróság 3/2015. (II. 2.) AB határozata alapján rámutatott, hogy a sajtó feladata és joga, hogy a közügyek alakulására befolyással levő történéseket, körülményeket, összefüggéseket feltárja és ezeket a nyilvánosság tudomására hozza. Azonban ez a kötelezettség nyilvánvalóan csak a valós események, létező történések, tények, összefüggések bemutatására vonatkozó kötelezettséget jelent, és nem terjed ki az ellenőrizetlen, valótlan megállapítások megtételére. Emiatt az olyan sajtóközlemény valóságát is általában a sajtószerv köteles bizonyítani, amely híven közli más személy tényállítását, nyilatkozatát, vagy átveszi más (sajtó)szerv közleményét. A jogsértő tartalom bármilyen módon történő hozzáférhetővé tétele híresztelést jelent, más személy jogsértő nyilatkozatának továbbadásáért pedig a híresztelő a jogszabály rendelkezése folytán önmagában a továbbítás megtörténte miatt objektív felelősséggel tartozik. A Kúria hangsúlyozta ugyanakkor, hogy a sajtó objektív felelősségének legalább részleges feloldása lehetséges: a közéleti szereplők sajtótájékoztatóján a közügyek vitájával egymást érintően tett kijelentésekről hűen, saját értékelés nélkül tudósító, a közlések forrását egyértelműen megjelölő és a jó hírnevet esetleg sértő tényállításokkal érintett személy cáfolatának is helyet biztosító, vagy a válaszadás lehetőségét felkínáló médiatartalom-szolgáltató tevékenységét nem lehet a személyiségi jogsértés polgári jogi szankcióit megalapozó híresztelésként értékelni.

- [22] Az előzőekben írtakat a konkrét ügyre vonatkoztatva a Kúria megállapította: az indítványozó nem tett eleget azon kötelezettségének, hogy a híresztelt közléssel ellentétes álláspontot ismertesse.
- [23] A Kúria szerint nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a körülményt sem, hogy igen jelentős súlyú állítás híresztelésére került sor. Az a bizonyítatlanul maradt kijelentés, hogy a felperes családtagja részére kért tulajdonosi részesedést, a felperes személyét érintően nem lényegtelen, hanem jelentős súlyú állítás, mindenképpen indokolta a másik fél álláspontjának ismertetését, kutatását, konkrétan az adott kérdés vonatkozásában. A Kúria szerint a perbeli közléssel ellentétes álláspont érdemi bemutatására a cikkben nem került sor.
- [24] A Kúria külön kitért arra a körülményre, hogy az alkalmazott címmel az indítványozó éppen azt erősítette meg, hogy részéről valós tényként fogadták el a SPAR Austria vezérigazgatójának kérdéses közlését, sőt azt tekintették a híresztelés lényegi elemének. A 8/2018. (VII. 5.) AB határozat alapján a Kúria rámutatott, hogy az alkalmazott címeknek önálló jelentősége van. Az újságolvasói szokások szerint sokan csak a címeket tekintik át, akár a részletek megismerése nélkül is. A jelen esetben a híresztelt tényállítás valóságát erősítették meg az olvasókban a cím alkalmazásával, egyfajta sajátos kommentárként értékelhető módon.
- [25] A jogkövetkezmény megállapítása körében a Kúria kiemelte, hogy a sajtó-helyreigazítás elrendelése a lehető legminimálisabb beavatkozásnak minősül a sajtószerv érdemi tevékenységébe, vagyis nem okoz „chilling effect”-et, nem jár

különösebb költségekkel sem. A helyreigazítási kötelezettség elkerülése érdekében, nem támaszt semmilyen rendkívüli kötelezettséget a sajtószerv irányába, kizárólag azt, hogy a más sajtószervtől átvett sajtóközlemény esetében is az átvevő sajtószerv legalább kísérletet tegyen a másik fél álláspontjának megismerésére, illetve közzétételére. A sajtó-helyreigazítás elrendelése érdemben nem érinti a közügyekre vonatkozó információk szabad áramlását, nem tartalmaz „büntetést”, vagy kártérítési kötelezettséget, teljesítése külön költségeket nem igényel és nem jelenti a perbeli cikk törlésének kötelezettségét sem.

- [26] 3. Az indítvány – az Alkotmánybíróság gyakorlatát is idézve – a következőket tartalmazza.
- [27] 3.1. Az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdése, a XXVIII. cikk (1) bekezdése, valamint a 28. cikk megsértését egyrészt azért állítja az indítványozó, mert álláspontja szerint a Kúria a perbeli közlést tévesen minősítette tényállításnak, anélkül, hogy vizsgálta volna annak közéleti kontextusát és véleménynyilvánításként való értelmezhetőségét. Az indítványozó szerint a cikk a közéleti viszonyokat helyezi a középpontba, s a Kúria nem ismerte fel, hogy az írás egy szélesebb politikai vitába illeszkedik, figyelmen kívül hagyta, hogy a SPAR vezetőjének állítása kormányzati gazdaságpolitikai intézkedések kontextusában értelmezendő. A Kúria a cikk lényegét a felperes személyére vonatkozó közlésként értelmezi, akként, hogy a felperes konkrét cézzal közvetlenül megkereste az érintett cég vezetőjét, s a Kúria kizárólag azt vizsgálta, hogy az állítás objektíven igazolható vagy cáfolható, figyelmen kívül hagyva annak a politikai diskurzusban betöltött szerepét.
- [28] Az Alaptörvény hivatkozott rendelkezéseinek sérelmét az indítványozó másrészt azért állítja, mert amennyiben tényállításnak is minősülne a kifogásolt közlés, az Abh1. és az Abh4. alapján a sajtót nem terheli a valóság bizonyítása, mivel közszereplő nyilatkozatát teljes szöveghűséggel és a maga teljességében közölte a nyilvánosság felé.
- [29] A Kúria megközelítése a felperes személyiségi jogait a közérdek elé helyezte, nem végezte el az alapjogi teszt teljes körű mérlegelését, és nem vette figyelembe, hogy egy közéleti szereplő, különösen a miniszterelnök esetében a politikai vita és a közügyek szabad megvitatása a személyiségi jogok korlátozását is indokolhatja.
- [30] Az alkotmányjogi panasz szerint a Kúria ítélete alaptörvény-ellenesen támasztotta azt a kötelezettséget az indítványozóval szemben, hogy biztosítson lehetőséget az ellenérdekű fél álláspontjának kifejtésére. A felperes ugyanis a rendelkezésre álló Kormányzati Tájékoztatási Központon keresztül reagálhatott volna a rá vonatkozó állításokra, volt módja a cáfolatra, és jogosult volt közleményt kiadni, amely lehetőséggel más személy, még a közszereplők sem, rendelkeznek Magyarországon.

- [31] 3.2. Az indítványozó szerint a Kúria döntése az Alaptörvény B) és Q) cikkeit azért sérti, mert figyelmen kívül hagyta a közösségi jogot. Ezzel kapcsolatban a Fővárosi Törvényszék egy végzését hívta fel, amely említi az Európai Unió Alapjogi Chartájának 11. cikkét, egyéb indokolást nem adott elő.
- [32] 3.3. Az indítvány – ugyan az Alaptörvény megsértett rendelkezései között felsorolja – de nem tartalmaz indokolást arra nézve, hogy az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdését és a IX. cikk (4) bekezdését miért sérti a Kúria ítélete.
- [33] 4. Az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálta, hogy az indítvány a befogadás feltételeinek megfelel-e.
- [34] 4.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint alkotmányjogi panaszt a 27. § (1) bekezdésében meghatározott esetben a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. A panasz e követelménynek megfelel, mivel az indítványozó jogi képviselője 2025. június 11-én vette át a Kúria ítéletét, az alkotmányjogi panaszt pedig – elektronikusan, az elsőfokú bíróság útján – 2025. augusztus 10. napján terjesztette elő, amely augusztus 11-én került érkeztetésre. A jogi képviselő szabályszerű meghatalmazását csatolta.
- [35] 4.2. A kúriai ítélet a felülvizsgálati kérelmet érdemben vizsgálta, ezért az ügy érdemében hozott döntésnek minősül. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság ítéletével szemben nincs helye jogorvoslatnak. Erre figyelemmel az Abtv. 27. § (1) bekezdéséből fakadó ezen befogadási feltételeknek is eleget tesz az indítvány. Az indítványozó a támadott bírósági döntés alapjául szolgáló eljárásban félként vett részt, ezért érintetti minősége megalapozott.
- [36] 4.3. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti panasz az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelmére alapítható.
- [37] Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése {3350/2022. (VII. 25.) AB határozat (a továbbiakban: Abh5.), Indokolás [21]} és (2) bekezdése {23/2019. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [18]–[19]}, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdése {3403/2021. (X. 15.) AB határozat, Indokolás [12], [20]} olyan jogosultságot hordoznak, amelyek az indítványozó mint sajtószerv Alaptörvényben biztosított jogának minősülnek. Ezen alaptörvényi rendelkezések vonatkozásában a befogadásnak e feltétele is teljesül.
- [38] Ugyanakkor nem hordoz az Alaptörvényben biztosított jognak minősíthető tartalmat az Alaptörvény Q) cikk (2) és (3) bekezdése {3086/2025. (III. 14.) AB végzés, Indokolás [20]}, az I. cikk (3) bekezdése {3299/2025. (IX. 30.) AB végzés, Indokolás [10]}, a IX. cikk (4) bekezdése {3294/2020. (VII. 17.) AB végzés, Indokolás [19]; 3080/2024. (III. 1.) AB

határozat, Indokolás [27]], valamint 28. cikke {3052/2025. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [41]}, így ezek az indítványelemek érdemi vizsgálatra nem alkalmasak.

- [39] 4.4. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdése értelmében csak a határozott kérelmet tartalmazó alkotmányjogi panasz fogadható be, ezért az Alkotmánybíróság megvizsgálta e feltétel teljesülését is. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány e feltételnek csak részben felel meg.
- [40] Az indítványozó megjelölte az Alaptörvény megsérteni vélt rendelkezéseit, az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó rendelkezéseket [Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pont, Abtv. 27. § és 43. §], az indítvány kifejezett kérelmet tartalmaz a sérelmezett bírói döntés alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére.
- [41] Az indítványozó az alkotmányjogi panaszában nem választotta el egymástól az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdésére, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésére vonatkozó jogi érvelését. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével kapcsolatba hozható indokolást egyáltalán nem tartalmaz. Az indítvány hivatkozik az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében deklarált véleménynyilvánításhoz való jog sérelmére is. A jelen ügyben azonban az indítványozó a kifogásolt cikkében nem a saját álláspontját, véleményét közölte, hanem egy másik sajtótermékben megjelent írást szemlézett, ezért az általa előadott érvelést – minthogy az a legszorosabban a sajtószabadsághoz kapcsolódik – az Alkotmánybíróság az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdése körében értékelte {lásd hasonlóan: Abh5., Indokolás [21]; 3324/2022. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [13]}.
- [42] Az előzőekben írtak alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglalt határozottság követelményének az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésével és XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem felel meg, ezért az indítvány ezen alaptörvényi rendelkezésekre vonatkozó érvelése érdemi elbírálásra nem alkalmas. Az indítvány az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdése tekintetében a határozottság követelményének eleget tesz.
- [43] 4.5. Az Abtv. 29. §-a alapján az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz akkor fogadható be, ha a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét támasztja alá vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {pl. 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]; 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20]}. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [44] Az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy a 3203/2025. (VI. 23.) AB határozatban (a továbbiakban: Abh6.) egy, a jelen ügy tényállásával lényegileg megegyező

tényálláson nyugvó alapügyben a jelen indítvánnyal tartalmilag azonos érvelést tartalmazó alkotmányjogi panaszt elutasított. Az Alkotmánybíróság az Abh6.-ban részletesen kifejtette azt, hogy a jelen ügyben is kifogásolt közlést a Kúria az Alaptörvénnyel összhangban minősítette tényállításnak, és hogy alaptörvény-konform módon alkalmazta a valóság bizonyításával, illetve az ellenérdekű fél álláspontjának feltüntetésével kapcsolatos követelményeket is.

- [45] 5. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítvány nem tartalmaz olyan indokot, ami alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vetne fel, vagy a bírói döntés érdemére kiható alaptörvény-ellenesség kételyét támasztaná alá, ezért azt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére visszautasította.

Budapest, 2025. november 11.

Dr. Juhász Miklós s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Hende Csaba s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Polt Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Réka s. k.,
alkotmánybíró